

Csáth Gézának

Te sohase-jövő és sohase-beszélő,
várlak ma is, halott, e hosszú és e késő,
bús éjszakán.

Mert mézsfehéren ég távolban a hegyoldal,
s befestve a falam a bandzsál, csorba holddal
oly halavány.

Nem kell-e szólnod, mondd? Nincs semmi hír amonnan,
hol fejfa és kereszt elvész a sűrű lombban
és sír a táj?

Én tudtam, hogy közöny s merev csönd van az éjben,
de hogy ilyen soká tart, azt most meg nem értem
és fájva fáj.

Alvó, emeld lassan nehéz és hosszú pillád,
s a végtelen felé táguló nagy pupillád
szögezd felém.

Most a palicsi tó úgy fénylik, mint az ólom,
és a beléndeken s a vad farkasbogyókon
alszik a fény.

Ah, jól siess. Szived még egyszer megszakad tán,
ha hosszan bolygasz a cirilbetüs Szabadkán,
s nem értenek.

És üznek majd tovább, idegen, bús hazádban,
zsákutcán és közön, idegen és hazátlan
kisértetet.

Itt nyiss be csöndesen. Isméred a kilincsem.
Tudod, hogy portámon és a szívembe nincsen
semmi gonosz.

Mert nem feledtelek. A fülledt estbe úszó,
ablakból fölsíró, homályos hegedűszó
eszembe hoz.

Így látlak mindig én, édes, fiatal orvos,
fehér köpenyben, a kavicsos és porondos
kertudvaron.

De jöjj akárhogy is. Vérrel, sárral, te lélek,
férgék gyűrűivel. Ha a láttodra félek,
eltagadom.

Szemedbe bámulok és csellel kényszerítem
kezedbe a kezem és a szivedre szívem,
ha nem merem.

Igen, eléd megyek és régi orvosomnak
csuklóm odanyujtom, hogy vizsgáld meg, mint szoktad,
ütőerem.

Oly jó az, aki ad, s te élted odaadtad,
angyali gyilkosa nődnek s tennen-magadnak,
szelíd barát,

ki végtelent ittál s a lelked égre lázadt,
majd összetörted a tébolyok és a lázak
szent poharát.

Lásd, itt leülhetnél. Nincs bontva még az asztal,
kávé, dohány és rum vár mérgező malasztal
s a múlt, a csend.

Halkan beszélgetnénk. Elmondanám, mi történt,
s fölfedném szótalan a fájó, néma örvényt,
a névtelent.

Síró Hungáriánk ma porba fekszik árván,
fölötte az átok, mint fekete szivárvány,
gyászt bontogat.

Anyáink, hűgünk járulnának elébed,
kik éhesen rágják, elfáradott cselédek,
a csontokat.

Jaj, megmutatnám én a szívem is, e szörnyet,
mely nappal céltalan, halott vágyakra görnyed
s éjszaka sír.

Mert életem felén nem is vagyok, de látszom,
s reggel, ha öltözöm, csak játszom, egyre játszom
és vár a sír.

Ó, vad szerelmese az örült morfiumnak,
adj ágyat most nekem és az éjféli búmnak,
akár a pap

kérlek kiáltozván, és íróasztalomra
fantasztikus lázban görbedek lehajolva,
hogy hívjalak.

Hisz a semmit tudod, gazdag, végzett, hatalmas,
ki célhoz értél már, kell, hogy valamit adhass
annak, ki él,

s álomtalan éjjel kétségbeesve vár rád,
a múltnak koldusa és százszorosan árvább
a semminél.

Te a halálé vagy, zarándoka az árnyak,
ki bátran indultál, kapudat megtaláltad
az éj felé.

De én, jaj, itt vagyok a fényben és hitetlen
feledve önmagam, jajokba fúlva lettem
az életé.